

ziek, welke steeds eigen schijnt geweest te zijn aan het Hannoverse hof. Marschner, wiens standbeeld voor den schouwburg op den Theaterplatz staat en die meer dan dertig jaar geijverd heeft voor de waardeering van nationale muziek schreef eens wanhopig aan Mendelssohn: „Unser Hof ist ein starker und eifriger Gott, der sich nur auf Italiënisch anbeten lässt: Rossini, Bellini, Donizetti heiszt die hannoversch-musikalische Dreieinigkeit”.

Doch de feestelijkheden beperkten zich in de dagen van Ernst August niet enkel tot de zalen van het door Georg in 1636 gestichte residentiepaleis, maar wanneer het weder gunstig was, trokken zwierige maskarades naar buiten en statige karossen brachten de edele jonkvrouwen naar het lustslot Herrenhausen, waar het spel van een verkwistend hof werd voortgezet in de schaduw van het oude geboomte en van de strakke palissadenhagen.

Met waardigheid en kalmte droeg de keurvorstin de slagen, welke het noodlot haar toebracht. Gespaard werd deze eenzame vrouw zelfs op hoogen leeftijd niet.

Ook de bruijom harer jeugdijaren, haar latere zwager Georg Wilhelm trof de hooghartige vorstin zeer door zijn morganatisch huwelijk met de schoone hofdame Eleonore d'Olbreuse, waardoor de op haar koninklijke afkomst fiere Sophie zich aangetast zag in de rechten harer kinderen op het zoogenaamde Celler-erfgoed.

Want onder alle beproevingen bleef ze de liefdevolle moeder voor haar zes zonen en haar eenige en rijkbegaafde dochter Sophie Charlotte.

Hier in het Herrenhausensche liefdepark, waar de muren van levend groen immers geen ooren hadden en vorsten zich als gewone menschen kinderen lieten leiden door het schalksche minnegodje, genoot ze, de latere koningin van Pruisen, van al het teere en zachte, dat kroonprins Frederik haar te vertellen wist.... en dat zal niet weinig geweest zijn, want ieder winkeljuf en ieder kantoorheer uit de Groszstadt im Grünen zal het u kunnen beamen, dat er

„In bergender Hecken verschwiegener Hut
Leis flüstert's von Liebe und Sehnen,
Von Lebensfreude, der Leidenschaft Glut
Klingt's wider, von
Küssen und Tränen”.

HET MONUMENT VOOR KEURVORSTIN SOPHIE IN DEN
TUIN VAN HERRENHAUSEN, IN 1878 ONTHULD.

Immers nu de tijden verre zijn, dat Herrenhausen slechts zijn poorten opende voor gepoederde hevelingen en de democratische tijdgeest maakt, dat de afschaffing der klassen en kasten een gelijk recht heeft gevestigd voor alle burgers om te genieten van de publieke wandeling in al de parken en tuinen, nu vindt ieder

paartje op zwoele minnezwangere zomeravonden er de eenzame paadjes, die u in later jaren er nog aan zullen herinneren, wat der menschen „schoonst vermaak” is.

Maar voor hem, die bekend is met het verleden spreken de oude zandsteenbeelden niet alleen van coquetterie der licht-verleidelbare hertoginnen, der van Fransche hoven overgewaaide „incroyables” en „merveilleuses”, want de beuken kunnen soms in droef herpeinen elkaar sombere vragen stellen, waarin een opmerkzaam wandelaar vage klanken zal vernemen van het beweerde overspel tusschen Sophie Dorothea en den